

— Какъ да не съмъ го виждала? Не ли такъвъ паякъ накура баща ти да стане бѣднякъ, продаде имота ни . . .

Колко очи има той? — подскочи Стойчо отъ радостъ, че баба му познава човѣка — паякъ.

— Па що се разкача такъвъ? И той е човѣкъ като насъ, — съ двѣ очи. Той смучи кесемтъ на хората. На *лихваря* казватъ паякъ, защото не работи. Безъ трудъ печели лихварѣтъ. Такива паяци, синко, се развѣдиха много въ наше село . . .

Като чу тия думи, Стойчо грабна метлата, смети паяжината и съ ядъ продума: „Тъй ще ги изметà, бабо, кога стана кметъ“.

Баба му се засмѣ. Въ туй врѣме паякътъ усѣти, че се раздруса паяжината. Той се спусна по телеграфната си жица да види, каква плячка се е уловила, но той самъ стана плячка подъ удара на Стойчевата метла.

Момчето заби една кука на гърба на паяка и на сутринята го занесе на учителя си, който събираше всѣкакви насѣкоми.

Учителятъ му обади, че този е паякъ — кръстоносецъ. Показа на краката му тънкитѣ нокти, съ които паякътъ се държи о мрѣжата си.

Вела Благоева.

